

Arrest

nr. 73 497 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. VAN DE SIJPE, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 11 juni 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 juni 2010 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 juli 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 19 oktober 2010 werd voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij gebreke aan identiteitsdocumenten.

Op 28 oktober 2010 werd aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ter kennis gebracht.

Op 10 november 2010 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 28 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn thans de bij huidige beroep bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten P. M.
geboren te K, op (in) 06.08.1991
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.11.2010*

Overwegende dat betrokkene op 11.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.06.2010 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'; betrokkene op 10.11.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene expliciet verklaart persoonlijk geen problemen te hebben en Dagestan verlaten heeft omwille van de problemen van haar man; in hoofde van haar man een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Tweede bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten P. U.
geboren te K, op (in) 15.04.1978
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.11.2010*

Overwegende dat betrokkene op 11.06.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.06.2010 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene op 10.11.2010 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft

aangehaald; betrokkene verklaart dat hij nog regelmatig telefonisch contact zou hebben met zijn broer Islam; hij van zijn broer vernomen zou hebben dat er nog regelmatig politie en militairen naar betrokkenes huis zouden komen op zoek naar betrokkene; betrokkene een verslag van huiszoeking voorlegt; betrokkene niet kan aantonen hoe hij dit document in handen heeft gekregen; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; het voorgelegde document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS inzake zijn vorige asielprocedure kan weerleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

Beide beslissingen vertonen ter zake zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang.

2.2. De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift aan dat zij gerechtigd zijn op kosteloze tweedelijnsbijstand en vragen dan ook het voordeel te genieten van de kosteloze rechtspleging en hen te ontslaan van de betaling van een rolrecht.

De door verzoekende partijen ingeleide procedure voor de Raad voor Vreemdelingen was nog kosteloos op het ogenblik dat zij hun beroep indienden. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt immers dat artikel 39/68-1 van de vreemdelingenwet - dat voorziet in de betaling van een rolrecht - slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend na deze datum.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens voeren de verzoekende partijen machtoverschrijding aan, doordat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat feiten niet geloofwaardig kunnen worden bevonden wanneer men documenten aanbrengt en de verwerende partij zich bovendien geheel ten onrechte in de plaats stelt van het CGVS bij de beoordeling van de appreciatie van het voorgelegde document.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij er toe om bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt bovendien dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is duidelijk dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en derhalve geen rekening heeft gehouden met het verslag van de huiszoeking, niettegenstaande zulks de verklaringen van verzoekers ondersteunt.

Art 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt bovendien als volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.’

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Conform de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer RvV 16 december 2010 nr. 53.238) beperkt de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid er zich toe te onderzoeken of er effectief “nieuwe elementen” in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van in overwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen.

Het komt dan ook niet toe aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de bewijswaarde of de impact van deze nieuwe elementen te beoordelen op de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers, maar enkel de “nieuwigheid” ervan.

Dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de (‘Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995).

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (CE. 57.384, 5 januari 1996).

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat het document door verzoekers voorgelegd niet van die aard zouden zijn dat ze de appreciatie van het CGVS betreffende zijn vorige asielprocedure in positieve zin zouden kunnen wijzigen. Dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die als enige bevoegd is om te oordelen of de nieuw aangebrachte elementen inderdaad van aard zijn om een vroegere appreciatie van de vrees van verzoekers in positieve zin om te buigen. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien niet de reden waarom het document de appreciatie van het CGVS niet zou kunnen weerleggen, beperkt zich louter tot een stereotype motivering.

De bestreden beslissing stelt ook dat het document geen bewijswaarde kan hebben aangezien het geen geloofwaardige verklaringen ondersteunt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid gaat hierbij weerom over tot een beoordeling van de bewijswaarde van het document, wat niet tot haar taak en bevoegdheid behoort die wordt toegekend door het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding. Dat een dergelijke motivering geen beoordeling is van het nieuwe karakter van de door de eiser neergelegde documenten en aangebrachte gegevens, maar wel van de impact van

deze elementen op de geloofwaardigheid van verzoekers, wat niet tot de bevoegdheid behoort van verwerende partij.

Los van het feit dat verwerende partij niet de bevoegdheid heeft om de impact van de nieuwe gegevens op de geloofwaardigheid van verzoekers te beoordelen, kan men bovendien vaststellen dat het neerleggen van het verslag van de huiszoeking weldegelijk aantoonde dat er sprake is van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder zich uit te spreken over de gegrondheid van deze aanwijzingen.

Het komt bovendien toe aan de Commissaris-generaal om zich uit te spreken over de impact van dit nieuwe element; zulks is niet de taak van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid, die zich enkel kan uitspreken over het nieuwe karakter van deze elementen of niet.

De bestreden beslissing vermeldt wel op stereotype wijze op het einde van de motivering van de bestreden beslissing het standaardzinnetje « Betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure "waarin bij ze had kunnen aanbrengen dat er; wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. », maar dat het vermelden van dit standaardzinnetje duidelijk niet voldoende is om te voldoen aan de plicht tot materiële motivering, wanneer de rest van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk geen betrekking heeft op de beoordeling van het nieuwe karakter van de nieuwe aangebrachte gegevens, maar enkel over de impact van deze gegevens op de geloofwaardigheid van verzoekers.

Er dient te worden gewezen op het feit dat het hiervoor vermelde zinnetje betreffende de inhoud van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 een standaardzinnetje is dat in elke bijlage I3quater wordt vermeld om de motivering af te sluiten; wanneer men echter de motivering van de bestreden beslissing onderzoekt zoals die boven het standaardzinnetje wordt weergegeven, dan merkt men duidelijk dat het onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken verdergaat dan een appreciatie van het nieuwe karakter van het nieuwe voorgelegde document.

Het is dan ook manifest onvoldoende om dit standaardzinnetje te vermelden waarin simpelweg de definitie van de wettelijke bepaling van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld, terwijl in de rest van de bestreden beslissing, buiten de vermelding van het beginsel vermeld in de wettelijke bepaling, er niet concreet wordt gemotiveerd waarom men oordeelt dat het nieuwe document aangebracht door verzoekers niet zouden beantwoorden aan de voorwaarden van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 en zich bezondigt aan machtsoverschrijding.

Dat gelet op de ernst van het middel en nu er een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond doordat de tegenpartij ten onrechte het nieuwe gegeven aangebracht door verzoekers buiten beschouwing heeft gelaten, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing te bevelen van de bestreden beslissingen.

Dat het door verzoekers aangebrachte document wel degelijk een nieuw element is in de zin van het artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat daarom het aangehaalde middel als ernstig moet worden bevonden.

Dat verzoekers dan ook terecht om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verzoeken."

De kritiek die de verzoekende partijen aanvoeren ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen valt evenwel samen met hun grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partijen bij hun asielaanvraag van 10 november 2010 als nieuwe elementen hebben aangebracht, maar dat hij besluit dat zij "*bij (hun) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens (aanbrengen) met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin (zij) ze had(den) kunnen aanbrengen dat er, wat (hen) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Anders dan wat de verzoekende partijen voorhouden, werd er wel rekening gehouden met het verslag van huiszoeking, maar werd geoordeeld dat dit stuk geen nieuw gegeven is dat ernstige aanwijzingen bevat voor een gegronde vrees.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip "nieuw gegeven" niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Het verslag van huiszoeking is weliswaar nieuw in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat het document niet van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtoverschrijding.

In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de eerste asielaanvraag van de verzoekende partijen heeft geoordeeld dat ze hun asielaanvraag niet aannemelijk maken enerzijds omdat de eerste verzoekende partij zelf aangaf niet officieel te worden gezocht maar stelt beschuldigd te worden van collaboratie met de rebellen doch geen enkel tastbaar bewijs van deze beschuldigingen kan voorleggen. De drie voorgelegde convocaties worden niet weerhouden door de commissaris-generaal omdat op de twee eerste niet vermeld wordt in welke hoedanigheid de eerste verzoekende partij zich dient aan te melden bij de districtsrechtbank, met name als getuige of als slachtoffer. De laatste oproepingsbrief wordt niet weerhouden omdat hierin niet wordt vermeld in het kader van welke zaak de verzoekende partij zich dient aan te bieden noch bij wie zij ontboden wordt. Bovendien blijkt ook het afleverstrookje niet ingevuld te zijn. Algemeen stelt de commissaris-generaal dat uit bijgevoegde informatie blijkt dat binnen de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Uit voormelde overweging van de commissaris-generaal blijkt duidelijk dat de bewijswaarde van een document afkomstig uit de Russische Federatie slechts relatief is en dient bekeken te worden in de context van de afgelegde verklaringen. In die zin is het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, niet kennelijk onredelijk.

Anderzijds verklaart de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partijen niet aannemelijk omdat zij na de aanhouding van de eerste verzoekende partij in 2008 nog ruim een half jaar in Dagestan verbleven, hetgeen niet te rijmen valt met de door eerste verzoekende partij uitgedrukte vrees. Verder wordt ook verwezen naar het feit dat de verzoekende partijen hun binnenlands paspoort niet konden voorleggen en dat hun verklaring voor het niet kunnen voorleggen van dit document weinig aannemelijk is. De commissaris-generaal wijst erop dat hij vermoedt dat het geldig intern paspoort, het identiteitsdocument bij uitstap van de Russische staatsburger, bewust wordt achtergehouden om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. De commissaris-generaal overweegt ook nog dat de verklaringen van de verzoekende partijen dat ze zonder internationaal paspoort naar België zijn gereisd in minibus en dat zij tot twee maal toe gecontroleerd werden, vermoedelijk aan de grens, zonder dat er problemen waren, niet geloofwaardig is. De commissaris-generaal verwijst ter zake naar informatie gevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat het *quasi* onmogelijk is de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten omdat aan de buitengrenzen van de EU en ook van de Schengenzone zeer strikte persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Ook hier verwijst de commissaris-generaal naar het vermoeden dat de reisdocumenten bewust worden achtergehouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop het land verlaten werd, verborgen te houden.

Het is heel duidelijk dat het voorgelegde verslag van huiszoeking, dat geen uitstaans heeft met voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal, met name het vermoeden dat de verzoekende partijen bewust informatie achterhouden en dat hun vrees niet te rijmen valt met het gegeven dat zij nog een half jaar in Dagestan zijn gebleven na de bewuste feiten. Aldus kan dit document geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal. In deze zin is de overweging in de bestreden beslissing van de eerste verzoekende partij dat het voorgelegde document niet van die aard is dat het de appreciatie van het CGVS inzake haar vorige asielaanvraag kan weerleggen, niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij van oordeel zijn dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van de commissaris-generaal. Zulks zou enkel het geval kunnen zijn wanneer het voorgelegde document de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal zou kunnen ontcrachten, hetgeen *in casu* niet het geval is omdat zoals reeds aangegeven het verslag van huiszoeking geen afbreuk kan doen aan het vermoeden dat verzoekende partijen bewust informatie achterhouden en niet kan aantonen waarom de verzoekende partijen nog een half jaar in Dagestan zijn gebleven na de bewuste feiten.

Aangezien de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens naar voren hebben gebracht dat er wat hen betreft "ernstige aanwijzingen" bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, heeft de verwerende partij volkomen terecht vastgesteld dat het verslag van huiszoeking geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad is van mening dat de verwerende partij de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, dat zij bovendien uitgegaan

is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

In zoverre de verzoekende partijen aangeven dat de reden waarom het document de appreciatie van de commissaris-generaal niet zou kunnen weerleggen, niet blijkt uit de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partijen bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen en heel goed begrepen hebben waarom hun asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Deze motivering die de verzoekende partijen zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit de voormelde bespreking van de aangevoerde schendingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dient opgemerkt te worden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, immers slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,
mevr. J. CAMU,
mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS